

prima instanță: L. Brînză
instanța de apel: A. Minciuna
A. Panov, V. Pruteanu

dosarul nr. 2ra-1428/15

Î N C H E I E R E

25 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul - Valeriu Doagă
Judecătorii - Sveatoslav Moldovan, Galina Stratulat

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Straista Nina,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Straista Nina împotriva
societății cu răspundere limitată “Chiffdecor Grup” cu privire la repararea prejudiciului
cauzat prin neexecutarea obligațiilor contractuale,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2012

c o n s t a t ă

La data de 11 mai 2010 Straista Nina a depus cerere de chemare în judecată împotriva
societății cu răspundere limitată “Chiffdecor Grup” (S.R.L. “Chiffdecor Grup”) cu privire
la repararea prejudiciului cauzat prin neexecutarea obligațiilor contractuale.

În motivarea acțiunii a menționat că, în temeiul contractului de antrepriză nr.
221LT766 din 10 august 2009 S.R.L. “Chiffdecor Grup” și-a asumat obligația să-i
confeccioneze 4 geamuri din termopan în valoare de 5440 lei și să le instaleze pînă la data
de 24 august 2009.

Sustine că, la 10 august 2009 a achitat un avans în mărime de 4000 lei, iar la 11 august
2009 suma de 1440 lei. Menționează că, la 24 august 2009 angajații pîrîtului au demontat
4 ferestre vechi și au instalat doar 2 ferestre din termopan, celelalte două n-au putut fi

instalate pe motiv că nu corespundeau dimensiunilor.

Afirmă că, la 01 septembrie 2009 s-a adresat către S.R.L. “Chiffdecor Grup” cu solicitarea de a înlătura neajunsurile și a repara prejudiciul cauzat. La data de 01 octombrie 2009 a înaintat o petiție Inspectoratului de Stat pentru supravegherea pieței, metrologie și protecție a consumatorului care prin decizia nr. 000295 din 12 octombrie 2009 a obligat pîrîtul să înlocuiască gratuit deficiențele, decizie neexecutată pînă în prezent.

Solicită încasarea din contul S.R.L. “Chiffdecor Grup” în beneficiul său a sumei de 18883,83 lei cu titlu de prejudiciu material, a dobînzii de întîrziere pentru perioada 25.08.2009 – 07.05.2010 în sumă de 139264 lei, a cheltuielilor de judecată și repararea prejudiciului moral în sumă de 5000 lei.

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 12 ianuarie 2011 s-a admis parțial acțiunea, s-a încasat din contul S.R.L. “Chiffdecor Grup” în beneficiul Ninei Straista prejudiciul material în sumă de 2900 lei, dobînda de întîrziere în mărime de 139264 lei. S-a încasat în beneficiul Ninei Straista din contul S.R.L. “Chiffdecor Grup” prejudiciul moral în mărime de 1000 lei, cheltuielile de asistență juridică în mărime de 3300 lei și taxa de stat în mărime de 150 lei. S-a încasat din contul S.R.L. “Chiffdecor Grup” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 4364,92 lei.

În motivarea soluției prima instanță a constatat că, S.R.L. “Chiffdecor Grup” este culpabil de neexecutarea obligațiilor contractuale, respectiv urmează să achite suma de 2900 lei cu titlu de prejudiciu material, ce constituie prețul ferestrelor instalate de un alt prestator.

Instanța a considerat întemeiată cerința cu privire la încasarea penalității de întîrziere în temeiul art. 27 alin. (2) din Legea cu privire la protecția consumatorului, în proporție de 10% din prețul lucrării și constituie suma de 139264 lei, totodată a respins cerința cu privire la încasarea sumei de 15983,83 lei cu titlu de prejudiciu material ca fiind neîntemeiată.

Cerința cu privire la repararea prejudiciului moral a fost admisă parțial din motiv că suma solicitată de reclamantă este exagerată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2012 s-a admis apelul declarat de S.R.L. “Chiffdecor Grup”, s-a modificat hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 12 ianuarie 2010 și s-a micșorat suma contravalorii produsului deficient de la 2900 lei la 2532,28 lei, s-a micșorat suma penalității de la 139264 lei pînă la 7976,70 lei care constituie 5% din prețul produsului deficient pentru fiecare zi de depășire a executării serviciului de la 15.09.2009 pînă la 16.11.2009 inclusiv și s-a micșorat cuantumul taxei de stat încasat în beneficiul statului de la suma de 4364,92 lei la 265,30 lei. În rest hotărîrea primei instanțe s-a menținut.

Instanța de apel în motivarea modificării hotărîrii primei instanțe a menționat că, a fost aplicată greșit dispoziția art. 27 alin. (2) din Legea cu privire la protecția consumatorului. S-a constatat că, potrivit materialelor cauzei, prețul geamurilor defecte constituie suma de 2532,28 lei (f.d. 49), respectiv penalitatea în proporție de 5% urmează a fi calculată din suma menționată pentru perioada 15.09.2009-16.11.2009, ceea ce constituie 7976,70 de

lei. A fost micșorată suma taxei de stat de la 4364,92 lei la 265,30 proporțional pretențiilor admise.

La data de 13 martie 2015 Straista Nina a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2012, solicitând scutirea parțială de la plata taxei de stat, considerarea recursului ca fiind depus în termen, admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe și încasarea din contul intimatului în beneficiul său a cheltuielilor de judecată suportate.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel a aplicat și a interpretat eronat art. 27 alin. (1) din Legea cu privire la protecția consumatorului, iar concluzia instanței de apel vine în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 23 martie 2015 s-a respins cererea înaintată de Straista Nina cu privire la scutirea parțială de la plata taxei de stat, nu s-a dat curs cererii de recurs depuse de Straista Nina și s-a comunicat recurentei despre necesitatea prezentării dovezii de plată a taxei de stat restante în mărime de 1875 lei, stabilindu-i-se un termen de până la 06 aprilie 2015.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul constată că, recursul a fost depus cu depășirea termenului legal or, din conținutul acestuia rezultă că recurenta a luat cunoștință de decizia contestată la data de 13 septembrie 2012 (f.d. 170-175), însă a exercitat calea de atac la data de 13 martie 2015 (f.d. 170).

În această ordine de idei, Completul apreciază cu certitudine că, contestarea actului judecătoresc cu depășirea intervalului de timp menționat, demonstrează atitudinea neglijentă a recurentului față de drepturile procedurale conferite de legislația națională.

Pe cale de consecință, examinarea unui recurs tardiv declarat împotriva unei hotărâri definitive ar avea un efect incompatibil cu principiul securității raporturilor juridice, garantat de articolul 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și ar încălca dreptul intimatului la un proces echitabil.

Relevantă în acest aspect este hotărârea CEDO pronunțată în cauza *Ponomaryov vs Ucraina* (cererea nr. 3236/03, 03 aprilie 2008) în conținutul căreia Curtea Europeană a Drepturilor Omului a notat că, deși în speță nu era vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe nou descoperite, ci de redeschiderea unui proces prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși, reînnoirea acestui termen pentru motive neconvingătoare, reprezintă o decizie care ar putea înfrînge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac.

Curtea a admis că revine în primul rînd instanțelor interne să decidă asupra repunerii în termen de introducere a căii ordinare de atac, dar ele nu se bucură de o marjă de apreciere nelimitată. Instanțele sunt obligate să indice motivele pentru care au acceptat repunerea în termen. Un asemenea motiv ar putea fi, spre exemplu, necomunicarea hotărârii luate în proces de către autoritățile competente ale statului. Chiar și atunci, totuși, indică Curtea, posibilitatea repunerii în termen nu ar fi nelimitată, dată fiind obligația părților de a se interesa, la intervale rezonabile, de stadiul procesului de care ele au cunoștință. În toate cazurile, instanțele interne ar trebui să verifice dacă motivele de repunere în termen ar putea justifica o ingerință în principiul autorității de lucru judecat.

Reglementări similare au fost statuate de către înalta Curte și în cauzele *Ceacir vs Moldova*, *Popov vs Moldova* și *Melnic vs Moldova*, în care s-a menționat că prin

neaducerea vre-unui motiv pentru prelungirea termenului de depunere de către pârți a unui act procedural, instanțele judecătorești naționale au încălcat drepturile reclamantilor la un proces echitabil.

Urmare celor menționate, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Straista Nina ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 432, art. 433, art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Recursul declarat de Straista Nina se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Galina Stratulat